

Et andet Mindretal (Ellinger) bemærker: De Forslaget ledsagende Anmærkninger oplyser, at de to i 1908 og 1909 angaaende Retslokaler nedsatte Udvalg af Retsformænd begge har foreslaaet, at det gamle Raad- og Domhus anvendes til Københavns Politi, og at Retslokalerne anbringes udenfor denne Bygning; Forslaget bygger imidlertid paa, at Bygningen vedblivende anvendes til Domhus, og Justitsministeren har udtalt: „Det er rigtigt, at det er Ministeren, der har faaet Ideen, der har faaet den Tanke, om det var muligt at benytte Domhuset, som det nu er“. Naa, dette viser sig nu ifølge de af Udvalget begærede og tilstillede Oplysninger ikke at være saa rigtigt, idet et Mindretal indenfor det sidst nedsatte Udvalg, nemlig Retsformand Koch, i sin Indstilling til Ministeriet udtrykkelig har stillet Forslag i saa Henseende. I og for sig ligger det ogsaa ret nær at gøre denne Anvendelse af Bygningen, men de to tidligere Formænd for Overretten og Kriminalretten, der kendte Bygningen fra mange Aars Praksis, var bestemt imod denne Plan, som efter deres Opfattelse var ganske ufyldstgørende. Imidlertid vil det naturligvis være muligt at indrette Domhuset til i Forening med en anden større Bygning tæt ved at rumme østre Landsret og Byretten, naar man ikke udpiner Domhuset til det yderste og skaffer tilstrækkelig stor Plads i den anden Bygning; men i saa Henseende lader Forslaget meget tilbage at ønske. Der er for lidt Plads, og flere Afdelinger faar en ganske upassende Installation, hvilket til Nød kan gaa an for en vis Tid, naar man lever under gamle Forhold og afventer nye og bedre, men som ikke bør opretholdes, naar man skrider til en definitiv Ordning af Retslokaleforholdene. Beliggenheden af adskillige Lokaler er alt andet end heldig, Lysforholdene adskillige Steder meget mangelfulde (der er endog Dommerværelser, som slet ingen Vinduer har), Højden i adskillige Lokaler er upassende lille, hvorfor der, naar der er en Del Mennesker

i dem, ogsaa er en utaalelig Atmosfære. Rettens Værdighed kræver, at Retten plejes i passende Lokaler.

De af Retterne stillede Krav er, naar man gaar dem efter, ikke paa noget Punkt overdrevne, tværtimod gør de Indtryk af Beskedenhed. Man nøjes f. Eks. med en Retssal til Nævningesager paa 430 Kv.-Alen; naar det tages i Betragtning, at der skal være Plads til Dommerne, Retspersonale, 12 Nævninger, en lang Række Vidner (de afhørte Vidner maa jævnlig forblive i Retssalen under den fortsatte Vidneafhøring), en Snes Referentpladser med Pulte, en Snes reserverede Pladser for Jurister, og saa Pladser til et større Antal Tilhørere, maa det erkendes, at Kravet er beskedent. Og saaledes sikkert helt igennem. Men naar man sammenligner de af Retterne stillede Krav med det, der bydes dem, bliver man snart klar over, at Planerne giver alt for knebne og, som nævnt, til Dels alt for daarlige Forhold, selv om det enkelte nævnte og sikkert for beskedne Krav er opfyldt.

Hvad Landsretten angaar, er der indrettet 3 faste Afdelinger og 1 Nævningetsafdeling, men der gøres opmærksom paa, at det maa paaregnes, at der her i Byen bliver Tingsted for Nævningesager ogsaa for en anden Kreds, og at der derfor bør paaregnes to Sæt Lokaler af denne Art, ligesom Antallet af faste Afdelinger nødvendigvis og maaske snart maa forøges.

Med Hensyn til Byretten, da var det af Proceskommissionen forudsat, at de egentlige Retssager behandlede i 16 Afdelinger, men det forøgede Arbejde, Loven har henlagt til Byretten, vil ifølge Retsformændenes Udtalelser rimeligvis medføre, at det nævnte Antal allerede nu vil vise sig utilstrækkeligt, og naar saa den stærke Vækst af Københavns Folkemængde, der er foregaaet, efter at Proceskommissionen afsluttede sit Arbejde, tages med i Betragtning, „vil det være urigtigt at indskrænke sig til at skaffe Plads til 16 Afdelinger, idet det vil være højst uheldigt,